

Wymieniona konwencja weszła w życie w stosunku do Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej dnia 16 stycznia 1977 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, że następujące państwa stały się stronami powyższej konwencji, która weszła w życie dnia 8 stycznia 1937 r., składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Belgia	dnia 8 stycznia	1936 r.,
Brazylia	dnia 8 stycznia	1936 r.,
Chile	dnia 8 stycznia	1936 r.,
Węgry	dnia 8 stycznia	1936 r.,
Holandia	dnia 8 lipca	1936 r.,
z rozszerzeniem na		
Curaçao	dnia 8 lipca	1936 r.,
Indie Holenderskie	dnia 8 lipca	1936 r.,
Surinam	dnia 8 lipca	1936 r.,
Włochy	dnia 27 stycznia	1937 r.,
Portugalia	dnia 27 czerwca	1938 r.,
Szwecja	dnia 1 lipca	1938 r.,
Norwegia	dnia 25 kwietnia	1939 r.,
Jania	dnia 16 listopada	1950 r.,
Grecja	dnia 19 maja	1951 r.,
Republika Federalna		
Niemiec	dnia 1 listopada	1953 r.,
Szwajcaria	dnia 28 maja	1954 r.,
Turcja	dnia 4 lipca	1955 r.,
Francja	dnia 27 lipca	1955 r.,
Republika Malgaska	dnia 27 lipca	1955 r.

Ratyfikacja została dokonana przez Francję zgodnie z artykułem 11 konwencji, a następnie potwierdzona przez Republikę Malgaską dnia 13 lipca 1965 r.

Arabska Republika Egiptu . . . . . dnia 17 lutego 1960 r.,
Syryjska Republika

Arabska . . . . . dnia 17 lutego 1960 r.

Przystąpienie zostało dokonane przez Zjednoczoną Republikę Arabską, a następnie potwierdzone przez Syryjską Republikę Arabską dnia 8 października 1962 r.

Argentyna . . . . . dnia 19 kwietnia 1961 r.,

Zair . . . . . dnia 17 lipca 1967 r.,

Urugwaj . . . . . dnia 15 września 1970 r.

Zgodnie z artykułem 12 konwencji weszła ona w życie w stosunku do pierwszych ośmiu państw i terytoriów wymienionych wyżej dnia 8 stycznia 1937 r., a w stosunku do wszystkich pozostałych państw konwencja weszła w życie po upływie sześciu miesięcy od daty złożenia odpowiedniego dokumentu ratyfikacyjnego lub dokumentu przystąpienia.

Równocześnie podaje się do wiadomości, że ratyfikacja Konwencji międzynarodowej o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących immunitetów statków państwowych dotyczy również Protokołu dodatkowego, sporządzonego w Brukseli dnia 24 maja 1934 r., który stanowi jej integralną część.

Minister Spraw Zagranicznych: E. Wojtaszek

29

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 4 lutego 1977 r.

w sprawie urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych oraz opłat za wodę i wprowadzanie ścieków.

Na podstawie art. 107 ust. 3 pkt 1—3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230) zarządza się, co następuje:

§ 1. Obowiązek właściciela urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych miast oraz urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi w zakresie utrzymania i eksploatacji tych urządzeń obejmuje:

- 1) urządzenia wodociągowe do zaworu głównego za wodomierzem lub miejscem przeznaczonym na jego umieszczenie,
- 2) studnie publiczne,
- 3) urządzenia kanalizacyjne — do pierwszej studzienki na przykanaliku lub do punktu określonego przez jednostkę sprawującą zarząd nad urządzeniami zaopatrzenia w wodę i urządzeniami kanalizacyjnymi, zwaną dalej „dostawcą wody”.

§ 2. Studnie publiczne wykonywane na terenie miast powinny być lokalizowane na obszarach zabudowy mieszkaniowej, z tym że jedna studnia powinna przypadać powyżej na 3.000 stałych mieszkańców, a jej wydajność nie może być mniejsza niż 7,5 l/d na jednego mieszkańca.

§ 3. 1. Właściciele nieruchomości, do których doprowadzono na koszt Państwa urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i założono punkt poboru wody albo z których są odprowadzane ścieki do zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi, są obowiązani do zwrotu części kosztów wykonania tych urządzeń.

2. Podstawę wymiaru należności z tytułu zwrotu części kosztów, zwanej dalej „należnością”, stanowi osiągnięty w roku poprzedzającym oddanie urządzeń do eksploatacji:

nięty w roku poprzedzającym oddanie urządzeń do eksploatacji:

- 1) przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego — dla właścicieli gospodarstw rolnych,
- 2) suma szacunkowego przychodu z gospodarstwa rolnego, wynagrodzenia i dochodu — dla właścicieli gospodarstw rolnych, którzy oprócz przychodu z tych gospodarstw otrzymują również wynagrodzenie za pracę lub mają inne stałe źródła dochodu,
- 3) suma wynagrodzenia za pracę i dochodu z innych źródeł — dla właścicieli nieruchomości, których wyłącznym źródłem utrzymania jest wynagrodzenie za pracę lub inny stały dochód.

3. Jeżeli wynagrodzenie za pracę lub stały dochód z innych źródeł, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, powstały w roku oddania urządzeń do eksploatacji, podstawę wymiaru należności stanowi to wynagrodzenie i dochód z roku oddania urządzeń do eksploatacji, obliczone w stosunku rocznym.

§ 4. 1. Należność za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi określa poniższa tabela:

Lp.	Podstawa wymiaru	Należność
1	do 7.700 zł	9.000 zł
2	od 7.701 zł do 14.500 zł	10.200 zł
3	od 14.501 zł do 21.300 zł	11.200 zł
4	od 21.301 zł do 40.300 zł	13.500 zł
5	od 40.301 zł do 61.200 zł	16.200 zł
6	wyższe niż 61.200 zł	18.000 zł

2. Należność za zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi wynosi 150% należności za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę.

3. Jeżeli wyłącznym źródłem utrzymania właściciela jest gospodarstwo rolne, należność określona w ust. 1 i 2 obniża się:

- 1) o 25% przy przychodowości gospodarstwa do 7.700 zł,
- 2) o 15% przy przychodowości gospodarstwa do 14.500 zł.

4. Właścicielowi, który na własny koszt podłączył nieruchomość do urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi po ich oddaniu do eksploatacji, należność określona w ust. 1 i 2 obniża się o 20%; właścicielowi takiemu nie przysługuje ulga, o której mowa w ust. 3.

5. Należność zakładu nie będącego jednostką gospodarki uspołecznionej ustala się proporcjonalnie do ilości pobieranej wody i odprowadzanych ścieków.

§ 5. 1. Należność właścicieli nieruchomości, których wyłącznym źródłem utrzymania jest emerytura lub renta albo świadczenia alimentacyjne, określa poniższa tabela:

Lp.	Miesięczna emerytura, renta lub świadczenie alimentacyjne	Należność
1	2	3
1	do 1.500 zł	900 zł
2	od 1.501 zł do 2.500 zł	2.250 zł
3	wyższe niż 2.500 zł	4.500 zł

2. Właściciele nieruchomości, którzy są członkami lub pracownikami rolniczych spółdzielni produkcyjnych lub spółdzielni kółek rolniczych albo pracownikami państwowych jednostek organizacyjnych gospodarki rolnej, płacą należność w wysokości 9.000 zł.

§ 6. Należność zmniejsza się o wartość odszkodowania przysługującego właścicielowi nieruchomości za szkody poniesione w związku z wykonaniem urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi, stanowiących własność Państwa.

§ 7. Wymiaru należności dokonuje naczelnik gminy (miasta i gminy) w terminie 2 miesięcy od dnia oddania urządzeń do eksploatacji lub od dnia podłączenia nieruchomości do urządzeń oddanych do eksploatacji.

§ 8. 1. Należność podlega spłacie w okresie 10 lat w równych ratach rocznych, w ratach i terminach płatności niektórych podatków i należności pieniężnych pobieranych w formie łącznego zobowiązania pieniężnego.

2. Jeżeli urządzenie zostało oddane do eksploatacji w pierwszym półroczu, połowa pierwszej rocznej należności przypada do zapłaty w drugim półroczu, jeżeli zaś oddanie do eksploatacji nastąpiło w drugim półroczu, płatność pierwszej rocznej raty przypada do zapłaty w następnym roku.

3. W razie trudności właściciela, spowodowanych w szczególności inwestycjami niezbędnymi do rozwoju gospodarstwa rolnego, klęskami losowymi, chorobami lub innymi istotnymi przyczynami, naczelnik gminy (miasta i gminy) może zmniejszyć należność w granicach do 50% lub przedłużyć okres jej spłaty do 15 lat.

§ 9. 1. W razie przedterminowej jednorazowej zapłaty co najmniej połowy należności pozostałą kwotą należności obniża się o 10%, a w razie zapłaty całej należności w roku, w którym przypada termin płatności pierwszej raty, wysokość należności obniża się o 20%.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie zaliczenia odszkodowania na poczet należności.

§ 10. 1. W miastach, w których urządzenia zaopatrzenia w wodę i urządzenia kanalizacyjne zostaną urucho-

mione po dniu wejścia w życie rozporządzenia, wysokość opłat dla gospodarstw domowych za wodę (również zużywaną do podlewania ogrodów działkowych i przydomowych) i za wprowadzanie ścieków powinna odpowiadać kosztom własnym eksploatacji urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kanalizacyjnych miast.

2. Wysokość opłat dla innych odbiorców niż gospodarstwa domowe za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę i za wprowadzanie ścieków do urządzeń kanalizacyjnych miast powinna odpowiadać kosztom własnym eksploatacji, pomniejszonym o odpisy amortyzacyjne, a zwiększonym o koszty reprodukcji tych urządzeń, z doliczeniem marży zysku. Średnią krajową stawkę kosztu reprodukcji ustala Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska.

3. Wysokość opłaty za wodę pobieraną przez komunalne rozdzielnie z urządzeń zaopatrzenia w wodę miast jest ustalana zgodnie z ust. 1.

4. Wysokość opłat określonych zgodnie z ust. 1 i 2 nie może przekraczać maksymalnej ich wysokości, ustalonej przez Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Cen.

5. Organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego określa wysokość opłat za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę i za wprowadzanie ścieków do urządzeń kanalizacyjnych miast odrębnie za wodę i za ścieki.

6. Wysokość opłat za wodę pobieraną z urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi i za wprowadzanie ścieków do zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi ustala organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego odpowiednio do średnich kosztów utrzymania i eksploatacji tych urządzeń na obszarze województwa.

§ 11. 1. Koszty utrzymania i eksploatacji urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorczych urządzeń kanalizacyjnych wsi ponoszone przez kółka rolnicze i inne osoby prawne działające na terenie wsi, są im zwracane w formie składek użytkowników korzystających z tych urządzeń.

2. Składkę jednostkową kosztów utrzymania i eksploatacji urządzeń określonych w ust. 1 ustala organ administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 12. 1. Dostawca wody jest obowiązany do:

- 1) dostarczania wody i odprowadzania ścieków,
- 2) zainstalowania w razie potrzeby wodomierza i jego utrzymywania,
- 3) zainstalowania i wymiany wodomierza odliczającego na wnioski i koszt odbiorcy,
- 4) likwidacji zbędnego podłączenia wodociągowego i kanalizacyjnego.

2. Dostawcy wody przysługuje prawo:

- 1) pobierania od odbiorców opłat określonych w § 10,
- 2) określenia godzin poboru wody,
- 3) zamknięcia lub ograniczenia dopływu wody, po uprzednim podaniu terminu wstrzymania i ponownego uruchomienia dostaw w razie:
  - a) braku wody na ujęciu,
  - b) zanieczyszczenia wody na jej ujęciu w sposób niebezpieczny dla zdrowia,
  - c) potrzeby zwiększenia dopływu wody do hydrantów pożarowych,
  - d) konieczności przeprowadzenia niezbędnych napraw urządzeń wodociągowych przez niego zarządzanych, z tym że naprawy tych urządzeń powinny być wykonywane w porze, w której odbiorcy zużywają najmniej wody,
  - e) uszkodzenia instalacji odbiorczej grożącej niebezpieczeństwem.

3. Ilość pobranej wody ustala dostawca wody na podstawie wskazań wodomierzy, a w razie ich braku — według wytycznych ustalonych przez Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

4. Jeżeli dostawcą wody z urządzeń zbiorowego zaopatrzenia w wodę wsi jest jednostka gospodarki społecznej, wymiaru oraz poboru opłat od osób fizycznych i prawnych nie będących jednostkami gospodarki społecznej dokonuje organ administracji państwowej stopnia podstawowego.

5. Ilość ścieków wprowadzanych do stanowiących własność Państwa urządzeń kanalizacyjnych miast i wsi ustala się na podstawie ilości pobranej wody z własnych ujęć i ze stanowiących własność Państwa urządzeń zaopatrzenia w wodę.

6. Tryb określania ilości pobieranej wody i wprowadzanych ścieków przez jednostki Sił Zbrojnych ustali Minister Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Spraw Wewnętrznych i Rolnictwa.

§ 13. Nie uiszczono w terminie opłaty za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę i za wprowadzanie ścieków do urządzeń kanalizacyjnych miast i wsi oraz składki, o których mowa w § 11, podlegają wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnymi ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

§ 14. Decyzję o przyznaniu odszkodowania za szkody wyrządzone w związku z wykonaniem, utrzymaniem i eksploatacją urządzeń zaopatrzenia w wodę i urządzeń kana-

lizacyjnych stanowiących własność Państwa wydaje organ administracji państwowej stopnia podstawowego.

§ 15. 1. Opłaty za wodę pobieraną z urządzeń zaopatrzenia w wodę i za wprowadzanie ścieków do urządzeń kanalizacyjnych miast przez gospodarstwa domowe przed dniem wejścia w życie rozporządzenia będą pobierane według dotychczas obowiązujących przepisów.

2. Należność za urządzenia zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorcze urządzenia kanalizacyjne wsi, których wykonanie rozpoczęto po dniu 1 stycznia 1975 r., ustala się według zasad rozporządzenia. Przepisu tego nie stosuje się do należności wymierzonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia.

§ 16. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie udziału w kosztach budowy urządzeń zbiorowego zaopatrywania rolnictwa i wsi w wodę oraz opłat za wodę pobieraną z tych urządzeń (Dz. U. Nr 9, poz. 57),
- 2) zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 6 maja 1963 r. w sprawie wytycznych dotyczących warunków korzystania z urządzeń wodociągowych oraz utrzymania ich w stanie zdatnym do użytku (Monitor Polski z 1963 r. Nr 40, poz. 199 i z 1964 r. Nr 80, poz. 379),
- 3) zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 19 sierpnia 1971 r. w sprawie budowy i utrzymania studni publicznych w miastach zaopatrywanych w wodę z urządzeń wodociągowych (Monitor Polski Nr 44, poz. 282).

§ 17. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

30

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI ORAZ ADMINISTRACJI, GOSPODARKI TERENOWEJ I OCHRONY ŚRODOWISKA

z dnia 10 lutego 1977 r.

w sprawie bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu robót drogowych i mostowych.

Na podstawie art. 208 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. — Kodeks pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie ustala zasady bezpieczeństwa i higieny pracy przy wykonywaniu robót drogowych i mostowych oraz przy obsłudze i konserwacji maszyn i urządzeń w związku z budową, przebudową, ochroną i utrzymaniem dróg publicznych i mostów.

§ 2. Przy robotach, o których mowa w § 1, może być zatrudniony wyłącznie pracownik, który:

- 1) odpowiada wymaganiom określonym w taryfikatorze kwalifikacyjnym dla danego stanowiska pracy,
- 2) został przeszkolony w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy na danym stanowisku pracy,
- 3) uzyskał orzeczenie lekarskie o dopuszczeniu do określonej pracy.

§ 3. Zakład pracy powinien opracować szczegółowe instrukcje techniczno-ruchowe, określające wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy dla poszczególnych stanowisk, oraz przestrzegać stosowania tych instrukcji.

§ 4. Pracownik obowiązany jest utrzymywać w należytym stanie i porządku miejsce pracy oraz obsługiwane

maszyny i urządzenia, jak również eksploatować je zgodnie z przepisami techniczno-ruchowymi.

§ 5. 1. Pracownik obowiązany jest przed rozpoczęciem pracy sprawdzić stan bezpieczeństwa w miejscu pracy.

2. Każdy pracownik obowiązany jest zaalarmować przełożonego o grożącym niebezpieczeństwie.

§ 6. 1. Osoby kierownictwa i nadzoru obowiązane są kontrolować każde stanowisko pracy i instruować pracowników o zasadach bezpiecznego wykonywania robót.

2. Kierownik zakładu pracy oraz kierownicy komórek organizacyjnych, majstrowie i brygadziści obowiązani są w szczególności:

- 1) organizować stanowiska pracy zgodnie z przepisami i zasadami bezpieczeństwa i higieny pracy,
- 2) zapewnić pracownikom odzież ochronną i sprzęt ochronny osobistej oraz dopilnować, aby środki te były stosowane zgodnie z ich przeznaczeniem,
- 3) zapewnić bezpieczny i higieniczny stan pomieszczeń pracy i wyposażenia technicznego,
- 4) zapewnić przestrzeganie przez pracowników przepisów i zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 7. W razie stwierdzenia bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia należy niezwłocznie wstrzymać roboty i podjąć niezbędne kroki w celu usunięcia zagrożenia.